

Pacientská kazuistika

Moje zkušenost s meningokokovou meningitidou

A. Brzobohatá

Probudila jsem se v půlce listopadu po pěti týdnech umělého spánku. Kde to jsem? Co se mi stalo? Tisíce myšlenek v nehybném těle.

Matně si vzpomínám... odjela jsem s malým synem, tehdy mu bylo rok a půl, s přáteli do Krkonoš. Bolelo mě v krku, necítila jsem se dobře, asi chřipka, copak si může máma s malým dítětem lehnout a stonat? Bylo mi tak zle, že si přátelé vzali Adama a nechali mě samotnou na penzionu. Bylo mi hůř a hůř. Začaly se objevovat fialové skvrny po těle, co to je? Kamarádi lékaři nebyli jak naschvál na telefonu, už jsem moc nevnímala, nemohla jsem vstát, jen jsem ležela. Přišli kamarádi, zavolali sanitku a ta přijela. Po tom, co se zavřely její dveře, už nevím nic! Jen děsivé sny a halucinace. Celých pět týdnů. Z vyprávění vím, že mě dovezli do Vrchlabí a pak do Hradce Králové, kde mi zachránili život podáním antibiotik. Pak vrtulníkem do Brna a půl roku v nemocnici.

Chtěla jsem boty, nevěděla jsem, že... to přišlo až pak!

„Co pořád chcete, vždyť nemáte nohy!“ Panika a hrůza, já nemám nohy, co budu dělat? Navíc celé tělo ovázané. Ležela jsem v bolestech a přemýšlela, má cenu ještě žít? Co děti? Jak budu fungovat? Jak budu žít?

Chvilku to trvalo, najít v sobě vnitřní sílu, právě pro děti, které tu jsou, musím žít a znovu chodit. Kamarádi se usmívali a mysleli si svoje, ale já jsem věděla, že to dokážu. Musím! A taky že ano. Trvalo rok, než jsem se dostala k bionickým nohám a ke své úžasné fyzioterapeutce Hance, která mě zvedla z vozíku, a já začala chodit.

V Praze v rehabilitační klinice Na Malvazinkách jsem se potkala s klukem, co taky neměl obě nohy. Sedávali jsme spolu večer a přemýšleli, co budeme dělat dál. Hledali jsme nějaké informace o amputářiích a zjistili jsme, že nic takového neexistuje, a tady nastal impuls něco založit. NO FOOT NO STRESS!

Suplujeme funkci státu, pomáháme ostatním, co přišli po nehodě nebo po nemoci o nějakou část těla. Pořádáme kulturní, společenské, naučné a sportovní akce po celé ČR. Jezdíme za těmito lidmi a ukazujeme jim vlastním příkladem, že to jde, a ono to funguje.

Asi před rokem mě napadlo založit ještě pacientskou skupinu www.antimeningokok.cz, která se bude věnovat edukaci široké veřejnosti a zvětšovat povědomí o této zákeřné nemoci, která je smrtelná. Pokud se člověk nedostane včas k lékaři, tak umírá. Důležitá je prevence a tou

je očkování a pak také rychlost a jakýsi „šestý smysl“ lékaře, protože opravdu začíná jako chřipka. Příznaky jsou těžko rozpoznatelné, a když už se vyvine typický obraz, může být pozdě. Snažíme se o to malými krůčky, ale jde to. V únoru otvíráme v Praze speciální výstavu „Nepodléhejte iluzím, že se Vás to netýká“ a mým přáním je, aby putovala po celé republice. Jsou to fotky tří pacientů, kteří tuto nemoc prodělali a mají následky v podobě amputace.

Závěrem si musím říci, že žiji mnohem šťastnější život než dřív. Pomáhám ostatním a to mě moc naplňuje. Sportuji možná víc než před nemocí.

Každý den se řídím heslem, že když člověk něco opravdu chce, DOKÁŽE TO!

Andrea Brzobohatá

www.antimeningokok.cz

No foot no stress

